



Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Följa upp

Vi kan alla bli mer engagerade i missionsarbetet om vi ersätter vår rädsla med verklig tro.

För 64 år sedan i september kom jag hem från min mission i England. Tre dagar senare gick jag på en dans inför skolstarten på University of Utah tillsammans med en vän. Han berättade för mig om en vacker andraårselev som hette Barbara Bowen och som han tyckte att jag borde träffa. Han tog med henne och presenterade oss för varandra, och vi började dansa.

Tyvärr var det vad vi brukade kalla en "tjuvdans" vilket innebar att man bara fick dansa med flickan tills någon annan kom och "stal" ens danspartner. Barbara var livfull och populär, så jag fick dansa med henne i mindre än en minut innan en annan ung man "stal" henne från mig.

Det var helt enkelt oacceptabelt för mig. Eftersom jag hade lärt mig vikten av att följa upp under min mission bad jag henne om hennes telefonnummer och ringde henne redan nästa dag för att bjuda ut henne. Men hon var upptagen med skolan och andra sociala aktiviteter. Lyckligtvis hade min mission lärt mig att vara ihärdig även vid motgångar, och så småningom lyckades jag få till en dejt. Och den dejten ledde till fler. På något sätt under dejterna lyckades jag övertyga henne om att jag var den enda sanna och levande återvända missionären – åtminstone för henne. Nu, 64 år

senare, finns det sju barn, många barnbarn och barnbarnsbarn som bevisar den anmärkningsvärda sanningen att hur bra ens budskap än är så kan det hända att man inte får tillfälle att förmedla det utan återkommande, ihärdig uppföljning.

Det kan vara orsaken till att jag tydligt känt mig manad att i dag följa upp två av mina tidigare generalkonferenstal.

Under oktoberkonferensen 2011 uppmanade jag oss att minnas följande viktiga ord från Herren: "Ty så skall min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."¹

Med de orden gör Herren klart att detta inte bara är en formell titel, utan namnet med vilket hans kyrka ska kallas. Med anledning av hans tydliga förkunnelse bör vi inte kalla kyrkan för något annat, till exempel "Mormonkyrkan" eller "Sista Dagars Heliga-kyrkan".

Ordet *mormon* kan användas på lämpligt sätt i vissa sammanhang för att syfta på medlemmar i kyrkan, som mormonpionjärerna, eller verksamheter som Mormon Tabernacle Choir – Tabernakelkören. Kyrkans medlemmar kallas allmänt mormoner och när man samtalar med personer som inte tillhör vår tro kan vi när det passar kalla oss själva mormoner, förutsatt att vi också nämner kyrkans fullständiga namn.

Om medlemmar lär sig att använda kyrkans rätta namn i anslutning till ordet *mormon* kommer detta att understryka att vi är kristna, medlemmar i Frälsarens kyrka.

Bröder och systrar, låt oss följa upp och utveckla vanan att alltid klargöra att vi tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Det andra budskapet jag känner att jag vill följa upp gavs under den senaste generalkonferensen, när jag



uppmånade medlemmar att be om att bli ledda till åtminstone en person som de kunde inbjuda att lära något om det återställda evangeliet före jul. Många av kyrkans medlemmar har berättat för mig om speciella upplevelser de haft som en följd av att de bett Herren om missionärstillfällen.

En återvänd missionär bad till exempel om att bli ledd till "just den" som han kunde inbjuda. Namnet på en tidigare klasskamrat från college kom till hans sinne. Han kontaktade henne via Facebook och fick veta att hon hade bett om att finna mål och mening med sitt liv. Han följde upp just vid den tidpunkt när hon sökte efter sanningen, och i december döptes hon.

Många liknande inbjudningar har rapporterats till mig, men bara några få har följt upp så som den här brodern gjorde.

Jag tror starkt på principen att följa upp. Som det står i missionärshandledningen *Predika mitt evangelium*: "Att ge en uppmaning utan att följa upp är som att påbörja en resa utan att komma fram eller som att köpa en biljett till en konsert utan att gå till konserthuset. Om inte handlingen genomförs är beslutet värdelöst."²

Predika mitt evangelium lär alla inte bara hur man inbjuder, utan även hur man följer upp sin inbjudan. Syftet med missionsarbetet definieras som att "inbjuda andra att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återställda evangeliet genom att tro på Jesu Kristus och hans försoning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet".³

Att inbjuda är helt klart en del i processen. Men lägg märke till att missionsarbetet för medlemmar omfattar mycket mer än att bara inbjuda människor att lyssna till missionärerna. Det

innefattar att följa upp med missionärerna om utvecklingen av tro, motivation till omvändelse, förberedelser för att ingå förbund och att hålla ut intill slutet.

Denna uppföljningsprincip illustreras i Apostlagärningarna:

"Petrus och Johannes var på väg upp till templet ...

Då bar man dit en man som hade varit lam från födelsen. Varje dag satte man honom vid den tempelport som kallas Sköna porten, för att han skulle be dem som var på väg in i templet om en gåva.

När han nu såg att Petrus och Johannes skulle gå in i templet, bad han om en gåva.

De fäste blicken på honom, och Petrus sade: 'Se på oss!'

Mannen såg uppmärksamt på dem och väntade sig att få något.

Men Petrus sade: 'Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig: I Jesu Kristi, nasaréns, namn: stig upp och gå!'



Det är en kraftfull inbjudan från en Herrens tjänare, eller hur? Men Petrus nöjde sig inte med en inbjudan. Skrifterna berättar sedan att "*han tog honom i högra handen och reste honom upp*. Genast fick mannen styrka i fötter och vrister.

Han hoppade upp, stod upprätt och började gå och *följde med dem in i templet*, han gick och hoppade och prisade Gud."⁴

Med andra ord, Petrus använde inte bara sin prästadömsmyndighet till att bjuda mannen att stiga upp och gå. Han följde också upp sin inbjudan genom att vända sig till mannen, ta honom i höger hand, resa honom upp och sedan gå med honom in i templet.

I andan av Petrus exempel vill jag föreslå att vi alla kan bli mer engagerade i missionsarbetet om vi ersätter vår rädsla med verklig tro och inbjuder någon minst en gång varje kvartal – eller fyra gånger om året – att undervisas av

heltidsmissionärerna. De är förberedda att undervisa med Anden med uppriktig och innerlig inspiration från Herren. Tillsammans kan vi följa upp våra inbjudningar, ta andra i handen, resa dem upp och gå med dem på deras andliga resa.

För att hjälpa er på vägen ber jag alla medlemmar, oavsett nuvarande ämbete eller hur aktiva ni är i kyrkan, att skaffa er ett exemplar av *Predika mitt evangelium*. Den finns tillgänglig i våra distributionscentrer och på internet. Internetversionen kan läsas eller laddas ner utan kostnad. Den är en bok till vägledning för missionsarbetet – vilket innebär att det är en bok för oss alla. Läs den, studera den och tillämpa sedan det du lär dig så att du kan förstå hur du kan föra själar till Kristus genom att inbjuda och följa upp. Som president Thomas S. Monson har sagt: ”Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman, att samarbeta, att verka i Herrens vingård för att föra själar till honom.”⁵



Jesus Kristus lärde sina lärjungar:

”Skörden är stor, men arbetarna är få.

Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.”⁶

Herren har besvarat den bönen i vår tid med det största antalet heltidsmissionärer i världens historia. Med denna nya våg av trofasta arbetare har Herren gett oss ytterligare möjlighet att hjälpa honom i det stora inbärgandet av själar.

Det finns praktiska sätt för medlemmar att hjälpa och stödja våra fantastiska missionärer. Du kan till exempel berätta för missionärerna att du studerar *Predika mitt evangelium* och be dem visa dig vad de har lärt sig under sina studier. När ni samtalar med varandra kommer ett större förtroende mellan medlemmar och missionärer helt säkert att utvecklas, precis som Herren befallt:

”Så att var och en [män och kvinnor] skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn.”⁷

Och: ”Se, jag sände ut er att vittna för och varna folket, och det tillkommer var och en som har blivit varnad att varna sin nästa.”⁸

Bröder och systrar, kan ni föreställa er vad som skulle hända om familj och vänner tog upp saker som de har lärt sig under sina personliga studier av *Predika mitt evangelium* i brev och e-post till sina heltidsmissionärer? Kan

ni föreställa er de välsignelser som skulle komma till familjer om de vet och bättre förstår vad deras söner och döttrar studerar och undervisar om under sin mission? Kan ni ens ana det utomordentliga flöde av försonande nåd som vi skulle få, enskilt och som grupp, i enlighet med Frälsarens löfte till alla dem som bär vittnesbörd om vi inbjuder andra att komma till honom – och sedan följer upp de inbjudningarna?

”Ni är välsignade”, sade Herren genom profeten Joseph Smith, ”ty det vittnesbörd som ni har burit är upptecknat i himlen så att änglarna kan se det, och de gläder sig över er, och era synder är er förlåtna”.⁹

”Ty jag skall förlåta er era synder med denna befallning att ni skall förbli ståndaktiga ... i att bära vittnesbörd för hela världen om det som meddelas er.”¹⁰

Om vi följer upp gör Herren oss inte besvikna. Jag har sett den obeskrivliga glädje som följer vittnesbördsmotiverade inbjudningar och trofast uppföljning bland kyrkans medlemmar världen över. När jag var i Argentina för inte så länge sedan, uppmanade jag medlemmarna att inbjuda någon till kyrkan före den här generalkonferensen. En åttaåring som heter Joshua lyssnade och inbjöd sin bästa vän och hans familj till öppet

hus i deras församling i Buenos Aires. Låt mig läsa från ett brev jag nyligen fick som beskriver Joshuas inbjudan och hans trofasta uppföljning:

”Var och varannan minut sprang [Joshua] ut till grinden för att se om de var på väg. Han sa att han visste att de skulle komma.

Kvällen fortskred och Joshuas vän kom inte, men Joshua gav inte upp. Han fortsatte att hålla utkik vid grinden med jämna mellanrum. Det var dags att börja plocka undan när Joshua började hoppa upp och ner, och utropa: ’De är här! De är här!’ Jag tittade upp och såg en hel familj på väg mot kyrkan. Joshua sprang ut och välkomnade dem och kramade om sin vän. De kom in och verkade ha mycket trevligt på öppet hus. De tog några broschyrer och ägnade en lång stund åt att bekanta sig med några nya vänner. Det var härligt att se denne unge pojkes tro och veta att primärbarn också kan vara missionärer.”¹¹

Det är mitt vittnesbörd att när vi strävar efter att arbeta tillsammans, försöker finna ”just den”, inbjuder och följer upp med tillit och tro, då ler Herren mot oss och hundratusentals av Guds barn hittar mål och mening och frid i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Må Herren välsigna oss alla i vårt arbete med att skynda på frälsningsverket, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 115:4.
2. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 204.
3. *Predika mitt evangelium*, s. 1.
4. Apg. 3:1–8; kursivering tillagd.
5. Thomas S. Monson, ”Välkomna till konferensen”, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
6. Matt. 9:37–38.
7. Läran och förbunden 1:20.
8. Läran och förbunden 88:81.
9. Läran och förbunden 62:3.
10. Läran och förbunden 84:61.
11. Personligt brev, 10 mars 2014.



Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

”Frukta inte, ty jag är med dig”

När vi utvecklar större tro på och tillit till Herren får vi tillgång till hans kraft att välsigna och befria oss.

Det finns inte många känslor som kan jämföras med de känslor av ömhet man får när man blir förälder. Det finns inget ljuvligare än att ta emot ett älskat barn, direkt från himlen. En av mina bröder upplevde den känslan på ett speciellt gripande sätt. Hans förste lille son föddes för tidigt och vägde bara 1,3 kg. Hunter tillbringade sina första två månader i livet på sjukhusets neonatala intensivvårdsavdelning. De här månaderna var en svår tid för hela familjen då vi hoppades på och bad om Herrens hjälp.

Lille Hunter var så hjälplös. Han kämpade för att få den nödvändiga styrkan att leva. Hans kärleksfulla fars starka hand sträcktes ofta ut efter sonens lilla hand för att uppmuntra det ömtåliga lilla barnet.

Och så är det med alla Guds barn. Vår Fader i himlen försöker nå oss var och en med sin oändliga kärlek. Han har makt över allting och vill hjälpa oss att lära, växa och återvända till honom. Det här definierar vår Faders avsikt: ”att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan”.¹

När vi utvecklar större tro på och tillit till Herren får vi tillgång till hans kraft att välsigna och befria oss.

Mormons bok väver i sina sidor in det vackra temat om Herrens kraft att befria sina barn. Nephi introducerade det i sitt allra första kapitel i boken. I vers 20 läser vi: ”Se, jag, Nephi, skall visa er att Herrens ömma barmhärtighet är över alla dem som han har utvalt på grund av deras tro, så att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft till befrielse.”²

För många år sedan lärde jag på ett mycket personligt sätt känna de sanningar som uttrycks i den här versen. Jag fick veta precis hur nära vår Fader i himlen verkligen är och hur mycket han verkligen vill hjälpa oss.

En kväll när det började bli sent var jag ute och körde med mina barn när jag såg en pojke som gick längs en enslig väg. När jag passerat honom fick jag en tydlig känsla av att jag borde vända och hjälpa honom. Men jag var rädd att han skulle bli skrämmd om en främling stannade intill honom på kvällen, så jag fortsatte att köra. Det starka intrycket kom igen, med ord i mitt inre: ”Hjälp den där pojken!”

Jag körde tillbaka och frågade ”Behöver du hjälp? Jag fick en känsla av att jag skulle hjälpa dig.”